



Arrest

nr. 201 398 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 18 mei 2010 wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Het hoger beroep dat werd ingediend, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 11 augustus 2010 verworpen bij arrest met nummer 47 189.

Op 26 mei 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormelde aanvraag wordt ontvankelijk verklaard op 14 september 2010. Op 1 februari 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Op 1 april 2011 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 19 januari 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk.

Op 2 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 juni 2012 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 juli 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Eveneens wordt een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 12 juli 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 23 mei 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27 april 2017 wordt het annulatieberoep door de Raad bij arrest met nummer 186 100 verworpen.

Op 11 september 2012 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 november 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 22 januari 2013 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 7 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 5 mei 2017 verwerpt de Raad het annulatieberoep bij arrest met nummer 186 479.

Op 8 januari 2015 dienen verzoekers een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 9 februari 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 5 mei 2017 verwerpt de Raad het annulatieberoep bij arrest met nummer 186 480.

Op 9 februari 2015 wordt eveneens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote. Op 5 mei 2017 wordt het annulatieberoep door de Raad bij arrest met nummer 186 482 verworpen.

Op 6 augustus 2015 dienden verzoeker en zijn gezinsleden een zevende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 28 augustus 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Op 27 april 2017 verwerpt de Raad het annulatieberoep bij arrest met nummer 186 100.

Op 26 juni 2017 dienen verzoekers een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 17 oktober 2017 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard, ter kennis gebracht op 2 november 2017. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2017 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S., S. R.R.Nr: ((0)...)

Geboren te Veliki Trnovac op (...)1975

+ Echtgenoot:

S., J. R.R.Nr: ((0)...)

Geboren te Veliki Trnovac op (...)1976

+ Kinderen:

S., T. R.R.Nr: ((0)...)

Geboren te Veliki Trnovac op (...)1999

S., A. R.R.Nr: ((0)...) -

Geboren te Veliki Trnovac op (...)2003

Nationaliteit: Servië

Adres: (...) Roeselare

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden voor S., S. :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 16/10/2017), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 17 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van drie bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 2 november 2017. Dit zijn de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

"De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: S. J.

geboortedatum: (...) 1976

geboorteplaats: Veliki Trnovac

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot

verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 09/02/2015 en betekend op 10/03/2015.”

En

“De mevrouw,:

Naam + voornaam: S., S.

geboortedatum: (...)1975

geboorteplaats: Veliki Trnovac

nationaliteit: Servië

+ Kind

S. A. R.R.Nr: ((0)...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 09.08.2009 het grondgebied te hebben betreden. Op 13.08.2010 werd haar asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 09/02/2015 en betekend op 10/03/2015.”

En

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: S., T.

geboortedatum: (...)1999

geboorteplaats: Veliki Trnovac

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven betreft het een herhaald bevel, nu reeds op 30 mei 2013 en 9 februari 2015 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, aldus de gemachtigde.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoekers geen schending van hogere rechtsnormen aanhalen, nu wel melding gemaakt wordt van artikel 3 van het EVRM maar de schending van het artikel niet kan worden aangenomen. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 3 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering zetten verzoekers het volgende uiteen.

“III.A. 1 Enig middel

Schending van de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 9ter en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 : RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen ' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III.A.1.1. Volgens verweerster lijdt tweede verzoekster wel degelijk aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven maar is er geen sprake van een onmenselijke of vernederende behandeling en is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG noch op art. 3 EVRM en dit onder verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur dd. 16.10.2017 dat besluit dat betrekkelijk de door VERZOEKER aangehaalde aandoening IN SERVIE een adequate en toegankelijke medische behandeling beschikbaar is voor tweede verzoekster.

III.A.1.2. Naar luid van art. 9ter § 1, eerste lid, Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning):

'art. 9ter.

S 1. De m België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt on

een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. kan een machtiging tot verblijf m het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

kan aan VERZOEKERS een machtiging tot verblijf worden toegekend zo tweede verzoekster lijdt aan een levensbedreigende aandoening/ziekte dewelke van dien aard is dat ze een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft t. in casu SERVIE.

Dit terwijl art. 9ter § 3, 4° Vr.W. naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning en accentuering):

'art. 9ter.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid. die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het ' Rijk'.

uitdrukkelijk bepaalt dat een aanvraag dewelke kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9ter § 1, eerste lid, Vr. W. onontvankelijk dient te worden verklaard en dit terwijl de aanvraag van VERZOEKERS van 26.06.2017 op 17.10.2017 wel degelijk ONTVANKELIJK werd verklaard, is het vaststaande dat er door verweerster in een eerste tijd werd geoordeeld dat tweede verzoekster wel degelijk lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

III.A.1.3. De mate waarin VERZOEKER lijdt aan een ziekte dewelke een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit is dus vaststaande en dient door verweerster wanneer zij de aanvraag tegelijkertijd ongegrond verklaart, quod in casu est, zij niet alleen dient na te gaan of deze aandoening een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (dit betreft een subsidiaire toets conform de wet, met name SERVIE) maar dient zij tevens na te gaan of de gezondheidstoestand van tweede verzoekster niet reeds in die mate ongunstig is geëvolueerd sedert de ontvankelijkheidsverklaring van haar aanvraag op 17.10.2017 zodat hij zich voorkomend thans wel zou kunnen verplaatsen naar het herkomstland alwaar zij desgevallend adequaat zou kunnen worden verzorgd en opgevolgd, quod non.

Voor zover dit het geval is én na een grondig onderzoek hiervan kan verweerster voorkomend uiteindelijk wettig besluiten tot de al dan niet gegrondheid van de aanvraag en dito verblijfsmachtiging.

Dit vergt evenwel minstens een onderzoek naar de mate waarin de aandoening van tweede verzoekster, die aan een ernstige medische aandoening lijdt hetgeen vaststaande is minstens sedert 17.10.2017, niet langer een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of in tweede

instantie al dan niet een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er (g)een adequate behandeling is te SERVIE, voor zover tweede verzoekster zich naar aanleiding van de bestreden beslissing naar SERVIE dient te verplaatsen gelet het feit dat aan haar geen machtiging tot verblijf wordt verleend, wil verweerster minstens zorgvuldig en redelijk tewerk gaan.

III.A.1.4. Verweerster zegt, onder verwijzing naar het verslag van haar arts-attaché van 16.10.2017, echter niets over de evolutie van de aandoening van VERZOEKER sedert 16.10.2017 noch over het feit dat VERZOEKERS reeds sedert 2012 in het Rijk verblijven aangezien zij tezelfdertijd op 17.10.2017 de aanvraag onmiddellijk ongegrond verklaart en motiveert zij derhalve de eerste bestreden beslissing niet afdoende noch wettig nu ze zich beperkt tot de vaststelling dat tweede verzoekster volgens haar wel aan een ziekte lijdt die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling en opvolging beschikbaar zou zijn in het herkomstland SERVIE maar besluit zijn dat deze behandeling wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is voor tweede verzoekster zonder ook maar enige aandacht te besteden aan de actuele toestand van de aandoening van tweede verzoekster noch met het feit dat VERZOEKERS al meer dan 5 jaar in BELGIE verblijven en dit terwijl zij op basis van deze aandoening de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk ontvankelijk heeft verklaard op 17.10.2017.

De bestreden beslissing schendt wegens redenen voormeld zowel de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 9ter en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster en is wegens dit motiveringsgebrek in elk geval niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd.

Tevens en diensgevolge dienen ook de tweede en derde en vierde bestreden beslissingen worden vermeld om redenen hierna vermeld.”

III.B Betreffende de tweede en derde en vierde bestreden beslissing

III.B. 1. In de tweede en derde en vierde bestreden beslissingen verwijst verweerster louter naar art. 7 eerste lid 1° Vr.W.

Onverlet dat VERZOEKERS thans inderdaad in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum doet dit geen afbreuk aan het feit dat verweerster op 17.10.2017 niet dienstig louter kan verwijzen naar art. 7 Vr.W. 1° Vr.W. teneinde lastens verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Te meer verweerster de tweede en derde en vierde bestreden beslissingen ook neemt naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en tegelijk met de eerste bestreden beslissing zodat niet kan worden ontkend dat alle vier thans bestreden beslissingen connex zijn en de huidige voorzieningen dan ook ontvankelijk zijn gelet deze connexiteit en gelet de vernietiging van de eerste bestreden beslissing onder meer dient te leiden tot de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissingen.

Immers luidt art. 7, eerste lid 2° Vr.W Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning) :

'Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1 , 2 , 5 , 11 of 12" bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2 ° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

zodat het feit dat VERZOEKERS thans in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum niet automatisch tot gevolg heeft dat de tweede en derde en vierde bestreden beslissingen dienen te worden genomen door verweerster voor zover dit een beslissing om het grondgebied te verlaten, inhoudt.

Verweerster maakt in de tweede en derde en vierde bestreden beslissingen geen enkele verwijzing naar het feit dat er in hoofde van verzoekers en in het bijzonder tweede verzoekster een ernstige medische problematiek speelt gelet het ontvankelijk verklaren van de eerdere aanvraag tot machtiging tot verblijf op 17.10.2017.

III. B.2. T meer mede gelet op art. 9ter Vr. W. naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) : (...)

Art. 9ter. gelezen in samenhang met art. 3 EVRM naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) (...)

hetgeen absoluut recht betreft en gelet de directe werking in de interne Belgische rechtsorde van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele

vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (hierna en hiervoor EVRM), dient verweerster in elk geval rekening te houden met haar eigen eerder genomen beslissingen aangaande het eerdere regularisatieverzoek wegens medische redenen op grond van art. 9ter wet 15 december 1980 voormeld en dit gelet de aandoeningen van tweede verzoekster, wat niet wordt betwist door verweerster, en dient verweerster zich te onthouden van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekers aangezien verweerster zodoende met de thans bestreden tweede en derde en vierde bestreden beslissingen waarbij verzoekers het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten daarbij geen enkele rekening heeft gehouden met de mate waarin deze aandoening de situatie van tweede verzoekster zowel in het Rijk als in het herkomstland bepaalt, aangezien verzoekers minstens tweede verzoekster immers tevens bescherming geniet onder toepassing van art. 3 EVRM.

Zodoende heeft verweerster bij het afleveren van de thans bestreden tweede en derde en vierde bestreden beslissingen geen enkele rekening gehouden met alle elementen van essentieel belang bij het al dan niet betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekers nu zij de meer voordelige bepalingen van het internationaal verdrag zijnde het EVRM met ten voordele van verzoekers laat doorwerken, minstens bij het nemen van de bestreden beslissingen hier ook geen rekening mee lijkt te willen houden en dit al evenmin in overweging neemt bij het nemen van de bestreden beslissingen.

I.B.3. Art. 7 Vr.W. luidt immers in aanhef (eigen cursivering en onderlijning) :

(...)

De thans bestreden tweede en derde beslissingen schenden derhalve artikel 7 Vr.W. 5.12.1980 gelezen in samenhang met arts. 3 EVRM alsmede het artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur gelet de draagwijdte van de bestreden beslissingen en de gevolgen die ze voor verzoekers sorteren.

Een gedwongen terugkeer naar hun herkomstland kan een folterende behandeling kunnen blijken in de zin van art. 3 EVRM en zodoende dienen de thans bestreden beslissingen te worden vernietigd te meer na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing VERZOEKERS in het bezit dienen te worden gesteld van de attesten van immatriculatie aan gezien de aanvraag tot machtiging tot verblijf wel ontvankelijk werd verklaard en zij zodoende dienen te worden ingeschreven in het wachtregister, waardoor de tweede en derde en vierde bestreden beslissingen van rechtswege geen enkel nadelig effect voor hen kan sorteren en eigenlijk zonder voorwerp zijn, redenen ook waarom de tweede en derde en vierde bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.”

3.2 Verzoekers richten hun betoog vooreerst tot de eerste bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel hebben de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers geduid dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster, mevrouw S. S., lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 oktober 2017 waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen, werd samen met deze beslissing ter kennis gebracht en de inhoud ervan dient derhalve te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer licht in zijn verslag tevens de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging toe in Servië. De ambtenaar-geneesheer geeft eveneens aan dat in het dossier geen tegenindicaties tot reizen staan vermeld, noch de nood aan mantelzorg. De

ambtenaar-geneesheer oordeelt dat hoewel de aandoening van voormelde verzoekster kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de medische behandeling en de opvolging beschikbaar en toegankelijkheid zijn in Servië. Hij besluit dat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Servië.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel waarnaar verzoekers verwijzen, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers voeren tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Voormelde schending moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren. In dit kader dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus *“een onmogelijkheid om te reizen”* bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen *“die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst”* en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever

ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35 en Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Zoals hoger gesteld, verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond dat niet blijkt dat verzoekster, mevrouw S. S. op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 16 oktober 2017, hetgeen luidt als volgt:

“NAAM: S., S. (R.R.: ..)

Vrouwelijk

nationaliteit: Servië en Montenegro

geboren te Veliki Trnovac op (...)1975

adres: (...) ROESELARE

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.06.2017.

Hiervoor, maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

Standaard medisch getuigschrift d.d. 27-5-2017 van Dr. V., nefroloog met de volgende informatie:

o Chronische nierinsufficiëntie door bilateraal fibromusculaire dysplasie met links schrompelnier.

Bijkomende arteriële hypertensie

o Als behandeling krijgt betrokkene aspirine en niet gespecificeerde antihypertensiva.

o Driemaandelijke controle bij nefroloog is noodzakelijk

Verslag van consultatie nierziekten d.d. 14-4-2017:

o Snel progressieve nierinsufficiëntie door fibromusculaire dysplasie met reeds verlies van de linker nier en ernstige stenose ter hoogte van de rechter nierarteries waarvoor vasculair consult

o Arteriële hypertensie

o Metabool stabiel zonder majeure afwijkingen

o Hepatitis b negatief

o Therapie: asaflow, amlodipine, inderal, lisinopril, bromazepam, dafalgan, pantomed, indapamide

Uit de verkregen medische informatie kunnen we de volgende besluiten trekken:

Betrokkene is een dame van Servische afkomst van 42 jaar met als voornaamste probleem een progressieve nierinsufficiëntie door fibromusculaire aantasting van de nierarteries. Eén nier is reeds verloren en voor de rechter zijde dringt zich mogelijks een ingreep arterieel op. Bijkomend door deze aandoening heeft zij een arteriële hypertensie.

Heden wordt zij vooral medicamenteus behandeld met de volgende producten

O Asaflow = acetylsalicylzuur, bloedverdunner

O Amlodipine, bloeddrukverlager

O Inderal = propranolol, bétablokker

O Bromazepam, benzodiazepine

O Dafalgan forte = paracetamol, pijnstiller

O Pantomed = pantoprazole, maagprotectie

O Indapamide, diureticum

In het dossier zijn geen tegenindicaties tot reizen vermeld, noch de nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst f terugname:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is (1):

- Aanvraag Medcoi van 30-11-2016 met het unieke referentienummer 8903
- Aanvraag Medcoi van 20-5-2016 met het unieke referentienummer 8125
- Aanvraag Medcoi van 28-1-2016 met het unieke referentienummer 7752

2. Uit het onderzoek in MedCOI blijkt dat alle nodige medicatie beschikbaar is die betrokkene nodig heeft. Bromazepam is als benzodiazepine niet beschikbaar maar andere zoals alprazolam en diazepam die dezelfde anxiolytische indicatie hebben zijn wel beschikbaar. Het zelfde geldt voor indapamide dat vervangen kan worden door furosemide.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat het hier een dame van 42 jaar afkomstig van Servië met als voornaamste problematiek en progressieve nierinsufficiëntie met arteriële hypertensie, op basis van vaatstenoses.

Een mogelijke ingreep dringt zich op. In de toekomst bestaat de kans dat hemodialyse nodig kan zijn. Alle voorzieningen en medische zorg zowel chirurgisch als op gebied van opvolging van het nefrologisch probleem met in het ergste geval dialyse en eventueel transplantatie zijn beschikbaar in Servië.

De noodzakelijke medicatie is eveneens beschikbaar namelijk acetylsalicylzuur, amlodipine, propranolol, alprazolam, diazepam, paracetamol, pantoprazole en furosemide.

Toegankelijkheid van de zorgen én van de opvolging in het land van herkomst / terugname:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of hét land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft,

vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de 'verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Servië is georganiseerd op de drie gebruikelijke niveaus (primaire, secundaire en tertiaire zorg), verbonden op basis van een systeem van dooiverwijzing. Er bestaat een verplichte ziekteverzekering die zowel werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden als uitkeringsgerechtigden insluit. Voor sociaal kwetsbare personen is de verzekering gratis, daar de staat de bijdragen voor deze personen betaalt. Deze verzekering geeft toegang tot de publieke gezondheidszorg. (2) Daarnaast is er ook een private gezondheidszorg dat weinig interfereert met de publieke met eveneens een opdeling in primaire en secundaire zorg. Naar deze faciliteiten dienen de patiënten doorverwezen te worden. De kost van de behandeling is voor eigen rekening. (3) Medicatie wordt verkregen op voorschrift. Er is afhankelijk tot welke terugbetalingscategorie ze behoren (A,A1,B, C en D) een toeslag te betalen. (4) De terugbetaling van de zorgen varieert van 100% tot 65 %. Details zijn vastgelegd in de "Health Insurance Act" (5).

Deze wet beschrijft ook het ganse gezondheidssysteem en de voorwaarden ook voor medicatie en dergelijke.

In het geval dat de familie van verzoeker onmiddellijk na aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand is er gedurende een periode van maximum 60 dagen recht op dringende medische zorgen op alle niveaus voor personen die terugkeren en nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering. Tijdens deze periode moet betrokkene zich in regel stellen met de ziekteverzekering. De bijdrage in de kosten van de zorgen door de patiënt wordt bepaald in functie van de inkomsten van de verzekerde en zijn familieleden. Die bijdragen Variëren van een halve euro voor een consult tot 6 euro voor een radiografie, maar in het meest voordelige geval - en dit is zo voor werklozen en mensen met weinig inkomsten -moet de patiënt helemaal niets zelf betalen.

Verdere sociale voorzieningen bestaan uit een vergoeding bij arbeidsongeschiktheid, recht op bijstand van een andere persoon wanneer men niet in staat is om de dagdagelijkse handelingen te stellen (mantelzorg), een werkloosheidsuitkering wanneer men minstens 12 maanden bijgedragen heeft gedurende de laatste 18 maanden.

Indien zij geen inkomen kunnen verwerven uit arbeid, kunnen betrokkenen rekenen op sociale bijstand in functie van het familiale inkomen en het aantal personen ten laste. De voorwaarden zijn het hebben van de Servische nationaliteit en uiteraard het verblijf. (7)

Specifiek voor betrokkene kunnen we stellen dat alle behandeling die zij nodig heeft toegankelijk is en de kosten volledig door de staat gedragen worden wanneer betrokkene zich in publieke instellingen laat behandelen. (8)

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Betrokkene is bovendien gehuwd. Er zijn geen argumenten dat de echtgenoot niet kan instaan zo nodig voor de mogelijke extra kosten. Er zijn evenmin argumenten dat hij uitgesloten is van de arbeidsmarkt.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

We kunnen dus stellen dat er geen tegenindicatie is voor terugkeer naar het land van herkomst
Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de chronische nierpathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Servië”

Verzoekers verwijzen naar artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en betogen dat voormeld artikel uitdrukkelijk bepaalt dat een aanvraag dewelke kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, onontvankelijk dient te worden verklaard en stellen: *“dit terwijl de aanvraag van VERZOEKERS van 26.06.2017 op 17.10.2017 wel degelijk ontvankelijk werd verklaard, is het vaststaande dat er door verweerster in een eerste tijd werd geoordeeld dat tweede verzoekster wel degelijk lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.”*

Zoals verzoekers vermelden, bepaalt artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart indien *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”* Dit is in casu evenwel niet het geval. Wel wordt, zoals hoger gesteld, door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 16 oktober 2017 gesteld dat de aandoening van vermelde verzoekster *“hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië”* en derhalve oordeelt de ambtenaar-geneesheer niet dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert vervolgens dat op grond dat niet blijkt dat vermelde verzoekster op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. De eerste bestreden beslissing werd dan ook niet genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet zodat het betoog van verzoekers juridische grondslag mist.

Verzoekers hanteren eveneens een beperkte visie waar zij stellen dat het *“dus vaststaande”* is dat verzoekster, mevrouw S. S., lijdt aan een ziekte dewelke een reëel risico inhoudt voor haar leven of

fysieke integriteit. Waar verzoekers van mening zijn dat hieruit volgt dat diende te worden nagegaan of de gezondheidstoestand van voormelde verzoekster niet reeds in die mate ongunstig is geëvolueerd sedert de ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag op 17 oktober 2017 “*zodat hij zich voorkomend wel zou kunnen verplaatsen naar het herkomstland alwaar zij desgevallend adequaat zou kunnen worden verzorgd en opgevolgd, quod non*”, wijst de Raad er vooreerst op dat de aanvraag op dezelfde dag, op 17 oktober 2017, zowel ontvankelijk als ongegrond werd verklaard. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheid tot reizen waar hij stelt dat verzoekster in staat is te reizen en geen nood heeft aan mantelzorg. Bovendien heeft de ambtenaar-geneesheer vervolgens de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst onderzocht. De ambtenaar-geneesheer motiveert in zijn advies onder verwijzing naar het geraadpleegde bronnenmateriaal uitgebreid om welke reden hij meent dat dat deze voorhanden zijn. Het weze herhaald dat de ambtenaar-geneesheer vervolgens tot het besluit komt dat de aandoening “*geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië*”. Verzoekers kunnen zich dan ook niet beperken tot de stelling dat het vaststaande is dat mevrouw S. S. lijdt aan een ziekte dewelke een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch zonder meer voorhouden dat dit onderzoek niet zou zijn gebeurd. Zij gaan op generlei wijze in op de concrete motieven van het advies, laat staan dat zij de motieven weerleggen.

Waar verzoekers vervolgens een betoog voeren omtrent de evolutie van de aandoening sedert 16 oktober 2017, zetten zij geenszins *in concreto* uiteen waaruit deze evolutie zou bestaan, laat staan dat zij dit aantonen. Bovendien dient de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing te nemen met de gegevens die op dat moment voorhanden zijn. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat hij zich voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houden met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Waar verzoekers nog verwijzen naar het feit dat zij sedert 2012 in het Rijk verblijven, tonen zij evenmin aan op basis van welke juridische grondslag de gemachtigde gehouden zou zijn in het kader van de aanvraag om medische redenen met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met dit gegeven rekening te houden. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dan ook niet worden verweten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

De ambtenaar-geneesheer is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangehaalde elementen met betrekking tot de medische toestand van verzoekster, mevrouw S. S., werden onderzocht, doch niet weerhouden. Verzoekers' aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet het volledige onderzoek voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd gevoerd, zoals verzoekers voorhouden. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3 *In fine* van hun verzoekschrift richten verzoekers hun betoog tot de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing.

Verzoekers betogen dat in voormelde bestreden beslissingen niet louter kan worden verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat alle vier de bestreden beslissingen samenhangend zijn.

De Raad stelt vast dat ook in de bestreden bevelen de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden bevelen onderbouwen eenvoudig in deze beslissingen kunnen gelezen worden. Er wordt immers in de tweede bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, meer bepaald is hij niet in het bezit van een geldig paspoort. In de derde bestreden beslissing wordt ten aanzien van tweede verzoekster verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt gesteld dat zij een vreemdeling is die vrijgesteld is van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien

in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd. Er wordt daarbij aangegeven dat zij verklaart in haar asielpprocedure op 9 augustus 2009 het grondgebied te hebben betreden en dat op 13 augustus 2010 haar asielpprocedure werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad. Het besluit luidt dat het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen heden ruimschoots overschreden is. In de vierde bestreden beslissing wordt ten aanzien van derde verzoekster onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet gesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en wordt gespecificeerd dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus in elke van de betreffende beslissingen vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Uit het verzoekschrift blijkt dat de motieven overigens niet worden betwist zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Waar verzoekers menen dat de beslissingen samenhangend zijn en de vernietiging van de eerste bestreden beslissing tevens de vernietiging van de bevelen met zich meebrengt, wijst de Raad erop dat uit het hoger gestelde blijkt dat geen gegronnd middel wordt aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing zodat voormelde stelling van verzoekers niet dienstig is.

Verzoekers menen dat niet tot voormelde motieven kon worden beperkt en menen dat in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een verwijzing diende te worden opgenomen naar de ernstige medische problematiek gelet op het ontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op 17 oktober 2017. Zij verwijzen vervolgens naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Het hoofdmotief van de bestreden bevelen bestaat erin dat eerste verzoeker en derde verzoekster in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat tweede verzoekster langer in het Rijk verblijft dan toegelaten is. De Raad benadrukt dat de beslissing waarbij de medische aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. De eerste bestreden beslissing enerzijds en de bestreden bevelen anderzijds rusten immers op verschillende rechtsgronden. Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden bevelen gedane vaststellingen kon komen. Aangezien voormelde motieven uit de bestreden bevelen pertinent zijn, volstaan deze motieven en dient de gemachtigde niet bijkomend naar de medische problematiek te verwijzen. Overigens stelt de eerste bestreden beslissing of het annulatieberoep verzoekers niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Bijgevolg tonen verzoekers met hun betoog niet aan dat de bestreden bevelen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt ook ten aanzien van de bestreden bevelen niet aangetoond. In zoverre verzoekers verder nog de schending van het evenredigheidsbeginsel lijken aan te voeren, merkt de Raad op dat dit beginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat dergelijke kennelijke wanverhouding niet blijkt. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

Met betrekking tot verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3 van het EVRM moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blij van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Zoals hoger reeds uiteengezet, werden de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst onderzocht en kan het standpunt van verzoekers de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen. Verzoekers verliezen uit het oog dat het hen toekomt om aan te tonen dat verzoekster, mevrouw S. S., een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar haar herkomstland. Door de algemene beweringen te uiten dat de gemachtigde zich gelet op het regularisatieverzoek om medische redenen diende te onthouden van het afgeven van bevelen om het grondgebied te verlaten, dat met essentiële elementen geen rekening werd gehouden en dat *“(e)en gedwongen terugkeer naar hun herkomstland kan een folterende behandeling kunnen blijken in de zin van art. 3 EVRM en zodoende dienen de thans bestreden beslissingen te worden vernietigd te meer na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing VERZOEKERS m het bezit dienen te worden gesteld van de attesten van immatriculatie aan gezien de aanvraag tot machtiging tot verblijf wel ontvankelijk werd verklaard en zij zodoende dienen te worden ingeschreven in het wachtregister, waardoor de tweede en derde en vierde bestreden beslissingen van rechtswege geen enkel nadelig effect voor hen kan sorteren en eigenlijk zonder voorwerp zijn, redenen ook waarom de tweede en derde en vierde bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.”*, voldoen verzoekers hieraan niet. Zij beperken zich tot het uiten van onsamenhangende algemene beschouwingen, waarbij het overigens niet de Raad toekomt deze te ontrafelen, zonder *in concreto* aan te duiden om welke reden zij artikel 3 van het EVRM geschonden achten, laat staan dat een begin van bewijs wordt aangevoerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM al dan niet in samenhang met artikel 7 van de vreemdelingenwet of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dan wel in samenhang met artikel 62 van de vreemdelingenwet of het evenredigheidsbeginsel, blijkt niet.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN